

NEHEZEBB ÚTON

Január 16., szombat délután

Testvéreim, a szeretett Jánossal együtt intelek, „nézzétek, mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten fiainak hívnak” (1Jn 3:1)... Atyánknak hívhatjuk, ami először is a mi szeretetünk jele, de Isten gondoskodásának is az ígérete, biztosítéka, és annak is, hogy hozzá tartozóknak ismer el bennünket. [...]

Mindaz a szülői szeretet, amely az emberek szívében él nemzedékről nemzedékre, a gyöngédség forrásai, melyek a lélekben megnyíltak – csupán jelentéktelen csermelyek Isten végtelen, kimeríthetetlen szeretetének határtalan óceánjához képest. Nyelv el nem mondhatja, toll képtelen leírni. Életed minden napján elmélyedhetsz abban. Szorgalmasan kutathatod a Szentírást, hogy megértsd. Segítségül hívhatod összes istenadta erődet és képességedet abbéli igyekezetedben, hogy felfoghasd a mennyei Atya szeretetét és irgalmasságát, de még mindig megmarad azután a végtelenség. Mégsem értheted meg az Úr szeretetének mélységét, amely abban nyilvánul meg, hogy halálra adta a Fiát a világért. Ezt még az örökkévalóság sem lesz képes teljesen kijelenteni nekünk. Mégis, ha tanulmányozzuk a Bibliát, ha Krisztus életéről, a megváltás tervéről elmélkedünk, ezek a hatalmas témák egyre inkább feltárnak előttünk. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 739–740. o.

Minden bizodalunkat Istenbe kell helyoznunk. Ő lesz a segítségünk a szükség idején. Bízunk az Úrban, és higgyük el ígéreteit. Meghallgat minket, csak hinnünk kell benne. Üdvösségünk fejedelme nem hagy magunkra életünk hajójának kormányánál. Pontosan akkor kapunk tőle segítséget és bölcsességet, amikor Ő azt jónak látja. – *24. levél*, 1882. december 18.

Teljesen a mások javára szentelt életében a Megváltó szükségesnek ítélte, hogy elvonuljon az átmenő utazófogalomtól és az Őt nap mint

nap követő sokaságtól. El kellett fordulnia a szüntelen tevékenykedéstől, az emberi szükségletekkel való foglalkozástól, hogy nyugalomban, zavartalanul együtt lehessen Atyjával. Egy volt velünk, gyöngeségeink, szükségleteink része, tökéletesen Istentől függött, és az imádság titkos helyén kereste az égi erőt, hogy magát felvértezve indulhasson szolgálni, a próbák elé. A bűn világában Jézus lelki küzdelmeket, kínzásokat szenvedett el. Az Úrral való közösségben letehetette a nyomasztó bánat terhét, és vigaszra, öröme talált.

Krisztusban az emberiség kiáltása a végtelen irgalmasság Atyjához jutott. Emberként folyamodott Isten trónjához, míg emberi természetét mennyei erő járta át, amely összekötötte az emberit az istenivel. Az Istennel való állandó közösségben kapott életet tőle, hogy életet adhasson a világnak. Nekünk is részesednünk kell az Ő tapasztalatában. – *Jézus élete*, 362–363. o.

Január 17., vasárnap – Beteljesedett prófécia (Ésa 7:14–16)

Reménységükben, hogy ők a megújított föld örökösei, az őskeresztenyek még a legerősebb kísértések és szenvedések között is ujjongtak. Péter ezért írhatta hát: „Amelyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranynál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor, akit noha nem láttatok, szerettek; akiben noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek; elérvén hitetek célját, a lélek üdvösségét.” (1Pt 1:6–9)

Szavait az apostol az összes korszak hívóinek tanulására írta, de különös jelentőséggel bírnak azok számára, akik akkor élnek, mikor „minden dolog vége elközelgett”. Minden léleknek szüksége van intelmeire, figyelmeztetéseire, hitbuzgó szavaira és bátorításaira, aki hitben „mindvégig erősen” ki akar tartani (Zsid 3:14).

Az apostol igyekezett a hívőket okítani abban, hogy milyen fontos féken tartani gondolataikat, nehogy tiltott területekre kalandozzanak, és erőiket haszontalanságokra forgácsolják szét. Aki nem akar Sátán támadásainak áldozatul esni, jól őrizze a lelkéhez vezető utakat. Ne olvasson, ne lásson, ne halljon meg olyasmit, ami tisztátalan gondolatokat ébreszt. Gondolataink ne időzzenek szabadon mindenféle tárgy-

nál, amelyet az ősellenség sugall. Ha nem vigyázunk hűségesen a szí-
vünkre, akkor a külső világ gonoszsága felébresztheti belsőnkben a
rosszat, lelkünk pedig sötétségbe zuhan. – *Az apostolok története,*
517–518. o.

Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk (1Jn 5:4). Hit
által tudunk túltekinteni a jelen fáradtságain és nehézségein a jövőbe,
ahol minden, ami most nyomaszt bennünket, világos lesz előttünk. A hit
látja Jézust, a mi Közbenjárónkat, amint az Atya jobbján áll. Hitben lát-
juk azokat a lakóhelyeket, amelyekért elment Krisztus, hogy az Őt szer-
retőknek elkészítse azokat. A hit látja a győztesek ruháját és koronáját,
és hallja a megváltottak énekét. [...]

A hit nem érzés. „A hit pedig a reménylett dolgok valósága és a nem
látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsid 11:1) Az igazi hitnek semmi
köze nincs az elbizakodottsághoz, amely fölött csak az győzhet, aki-
nek valódi hite van, mert Sátán az elbizakodottsággal utánozza az igazi
hitet.

A hit bízik Isten ígéreteiben, és megtermi az engedelmesség gyümöl-
cseit... Az őszinte hit alapja az ígéretekben és a Szentírás feltételeiben
rejlük. – *Az evangélium szolgálói,* 259–260. o.

Krisztus szava legyen a biztosítékod! Hiszen azt mondta, hogy for-
dulj hozzá. Vigyázz, hogy soha ne beszélj kétségbeesetten, csüggedten!
Ilyen beszéddel sokat veszítesz. Hited gyengeségéről teszel bizonyosá-
got, ha a látszathoz ítélsz, ha a nehézségek és bajok miatt panaszkodsz.
Úgy beszélj és úgy cselekedj, mintha kudarcot nem ismerő hited volna!
Az Úr erőforrásai gazdagok. Ővé a világ. Nézz hittel a menny felé! Épít
rá, akinél fény, erő és tudás van!

Az őszinte hittel olyan emelkedettség, elvhűség és állhatatosság
jár együtt, amely sem az idő múlásával, sem a fárasztó munkával nem
csökken. – *Krisztus példázatai,* 146–147. o.

Január 18., hétfő – A megjövendölt következmények (Ésa 7:17–25)

„Megalázta Júdát az Úr”, mert minduntalan vétkezett. A fenyítés ide-
jében a megtérés helyett „továbbra is hűtlen volt az Úrhoz... Damaszk-
usz isteneinek áldozott... Mivel Arám királyait megsegtik isteneik

– mondta –, ezért nekik áldozom, és engem is megsegítenek.” (2Krn 28:19, 22–23)

A hitehagyó király, aki uralkodásának végéhez közeledett, bezárta a templom kapuit. A szent szolgálatok megszakadtak. Nem égették többé a lámpákat az oltár előtt. Nem mutattak be már bűnért való áldozatokat. Nem szállt fel jó illat a reggeli és az esti áldozat idején. A város hitetlen lakói Isten házának udvarait elhagyva és kapuit bezárva vakmerően oltárokat állítottak fel a pogány istenségek tiszteletére Jeruzsálem utcasarkain mindenütt. A pogányság látszólag diadalmaskodott; már-már győztek a sötétség hatalmai. – *Próféták és királyok*, 330. o.

A nemzetek emelkedéséből és bukásából – ahogy azt Dániel és Jelenések könyve megvilágítja – meg kell tanulnunk, milyen értéktelen a pusztán külső és földi dicsőség. Nyomtalanul elmúlt minden hatalmával és ragyogásával Babilon, amelyhez hasonlót azóta sem látott a világunk – az a hatalom, amely korának népe előtt olyan szilárdnak és maradandónak látszott. Elenyészett, „mint a mező virága” (Jak 1:10)... Ugyanúgy múlik el mindaz, aminek nem Isten az alapja. Csak az maradhat meg, ami beleillik a tervébe, és az Ő jellemét tükrözi. Egyedül az Úr elvei állandóak és maradandóak mindabból, amit a világunk ismer.

Ha figyelmesen tanulmányozzuk, hogy miként viszi véghez Isten a szándékát a nemzetek történelmében, és hogy váltja valóra az eljövendő dolgokról szóló kinyilatkoztatásait, jobban megértjük a látható és a láthatatlan dolgok igazi értékét és az élet valódi célját. – *Próféták és királyok*, 548. o.

Mindenkinek arra kell törekednie, hogy imádságos lelkülettel, személyesen ismerje meg Isten Igéjét, és aszerint éljen. Ha naponta benne bízunk, és nem emberi kézben, csak akkor juthat el oda, hogy élete választ fog adni az Úr Jézus imájára: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3)... Összes mulandó elfoglaltságaitokban, aggodalmaitokban és nyugtalanságotokban az Úrnak szolgálatok. Ne bízzatok a hatalmasokban, sem az emberek fiaiban csak azért, mert hatalmi pozíciót töltenek be. Az Úr egyesítette szíveteket az Ő szívével. Ha szeretitek Őt, és befogad titeket a szolgálatába, mindent terheteket hozzátok az Úrhoz, és bízzatok benne. Csak így szerezhettek személyes tapasztalatokat és

meggyőződést arra vonatkozóan, hogy Ő jelen van, és kész meghallgatni bölcsességért és vezetésért mondott imáitokat, és így bizonyosságot nyertek, hogy az Úr jóindulata át fog segíteni benneteket a nehézségeken. – *This Day With God*, 82. o.

Január 19., kedd – Egy név jelentése (Ésa 8:1–10)

Az Úr végzése: „Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában...” (2Kor 6:14), nem csak a keresztényeknek a hitetlenekkel való házasságára utal, de minden olyan kapcsolatra is, melyben a felek bensőséges szövetségre lépnek egymással, és megkívánja tőlük a gondolkodási és cselekedetbeli összhangot. Az Úr világos utasítást adott Izraelnek arra, hogy tartsa távol magát a bálványimádóktól. Nem volt szabad házasságot kötniük pogányokkal, vagy bármiféle szövetségre lépni velük. „Vigyázz magadra, nehogy szövetséget köss annak a földnek a lakosival, amelybe bemegy, hogy botránkozásra ne legyen közötted. Hanem oltárait rontsátok el, törjétek össze bálványait, és vágjátok ki berkeiket. Mert nem szabad imádnod más istent; mert az Úr, akinek neve féltőn szerető, féltőn szerető Isten Ő.” (2Móz 34:12–14)

„Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki minden nép közül e föld színen. Nem azért szeretett titeket az Úr, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok; hanem mivel szeretett titeket az Úr, és hogy megtartsa az esküt, amellyel megesküdt a ti atyáitoknak... És hogy megtudjad, hogy az Úr, a te Istened, Ő az Isten, a hűséges Isten, aki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezerízíglén azok iránt, akik Őt szeretik, és az Ő parancsolatait megtartják.” (5Móz 7:6–9) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 121–122. o.

Alig-alig ismerjük a szívünket, nemigen van fogalmunk arról, mennyire rászorulunk Isten könyörületére. Ezért kevés bennünk az a gyöngéd szánakozás, amelyet Jézus nyilvánít ki irántunk, és melyet nekünk is gyakorolnunk kellene egymás iránt. Ne felejtjük el, hogy testvéreink is gyenge, tévelygő emberek, akárcsak mi magunk. Tegyük fel, hogy a kísértés felülkerekedett valamelyik testvéren, és – megszokott magatartásával ellentétben – hibát követett el. Hogyan viszonyulunk hozzá ekkor? A Bibliában olvashatjuk, hogy olyan férfiak, akiket Isten nagy

és értékes munka elvégzésére tudott felhasználni, súlyos bűnöket követtek el. Az Úr nem hagyta őket megrovás nélkül, de nem is vetette el szolgálait. Amikor megbánták bűneiket, kegyelmesen megbocsátott nekik, kinyilatkoztatta jelenlétét, munkálkodott általuk. A szegény, gyöngé halandók gondolják csak végig, mennyire rászorulnak Isten és testvéreik szánalmára és hosszútűrésére! Óvakodjunk mások megítélésétől! – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 246. o.

Isten milyen hosszútűró a gonoszok iránt! A bálványimádó filiszteusok és a pártütő izraeliták egyformán élvezték gondviselése ajándékait. A kegyelem tanújelének ezrei hullottak eredménytelenül, csendben a hálátlan, lázadó férfiak útjára. Minden áldás az adományozóról beszélt nekik, de ők közömbösek maradtak a szeretete iránt. Az Úr türelme nagyon nagy volt az ember fiaihoz, de amikor konokan ellenálltak neki, a bűneikben kitartottak, visszavonta tőlük oltalmazó kezét. Vonakodtak a természet műveiben, az Ige figyelmeztetéseiben, tanácsaiban és feddéseiben megnyilatkozó Isten szavára hallgatni, és így kénytelen volt ítélet által szólni hozzájuk. – *Pátriárkák és próféták*, 587. o.

Január 20., szerda – Nem kell félnünk, ha az Urat féljük! (Ésa 8:11–15)

Feladatunk hirdetni a világnak a hármias angyali üzenetet. Kötelességünk teljesítése közben nem szabad alábecsülnünk ellenségeinket, de nem is kell félnünk tőlük. [...]

Istenben bízva kell haladnunk előre, végezve önzetlenül a munkát, és alázattal az Ő bölcs gondoskodására bízva önmagunkat, jelenünket és jövőnket, megőrizve mindvégig bizalmunkat, és emlékezve arra, hogy nem saját érdemeink alapján nyertük el a mennyei áldásokat, hanem Krisztus érdemei, valamint Isten gazdag kegyelme biztosították azokat számunkra hit által. – *This Day With God*, 196. o.

Salamon ekkor alázatosan vette magára az uralkodás terheit. Elismerte Isten előtt, hogy „egészen fiatal” (1Kir 3:7). Láthatóan szerette Istent. Mélységesen tisztelte a mennyei dolgokat. Önmagában nem bízott, és a világmindenség végtelen Teremtőjét magasztalta. Mindezek a követésre méltó jellemvonások megmutatkoztak a templom befejezésével kapcsolatos istentiszteletek során, amikor alázatosan térdelve

elmondta felajánló imáját. Krisztus követőinek ma vigyázniuk kell arra, hogy el ne veszítsék a tisztelet és istenfélelem lelkületét. A Szentírás megtanítja az embert arra, hogy alázatosan és áhítattal, a mennyei Közbenjáróba vetett hittel közeledjék Alkotójához. – *Próféták és királyok*, 47. o.

Minden lelket oly tökéletesen ismer Jézus, mintha ő lenne az egyetlen, akiért a Megváltó meghalt. Mindenkinek a bánata fáj szívének. A segélykiáltás fülébe hatol. Azért jött, hogy minden embert magához vonzzon. Megparancsolja: „Kövess engem” (Jn 1:44), és Lelke indítja és vonzza a szívet, hogy hozzá jöjjön. Sokan visszautasítják a vonzást. Jézus tudja, kik ezek. Azt is tudja, kik hallják boldogan hívását, s készek alávetni magukat pásztori gondoskodásának. Ezt mondja: „Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem.” (Jn 10:27) Mindenkiel úgy törődik, mintha nem is volna más a föld színén. [...]

Nem a büntetéstől való félelem, sem nem az örökkévaló jutalom reménye készíti Krisztus tanítványait, hogy kövessék Őt. Szemlélik a Megváltó végtelen szeretetét, amely megnyilvánul földi vándorútjában a betlehemi bölcsőtől a Kálvária keresztyéig, s az Ő látványa vonzza, meglágyítja és engedelmességre bírja a lelkeket. Szeretet ébred a szemlélők szívében. Hallják hangját és követik Őt. – *Jézus élete*, 480. o.

Január 21., csütörtök – A hálátlanok, az élő halottak sötétsége (Ésa 8:16–22)

Sokan csak pusztá kíváncsiságból kutatják a spiritizmust. Nem igazán hisznek benne, és biztosan megrémítené őket a gondolat, hogy könnyen spiritisztákká válhatnak. Ám ők tiltott és veszélyes területre merészkednek. Az álnok csaló csapdjába esve azon hatalom hatása alá kerülnek, amely aljas rabszolgákká teszi alattvalóit, ahonnan semmi más, egyedül Isten ereje mentheti ki őket. Egyedüli biztonságunk, ha teljes mértékben bízunk az Úr Igéjében, és hűséggel követjük. Egyedül a Biblia mutatja meg a keskeny utat, amelyen járva elkerülhetjük a pusztulás csapdáit. – *This Day With God*, 246. o.

Sátán elhiteti a világgal, hogy a Biblia merő kitaláció vagy legfeljebb az Emberfia gyermekkorához illik, de most könnyedén kell vennünk,

vagy el kell vetnünk, mint elavult írást. Az ördög Isten Igéje helyett szellemi megnyilatkozásokat tart készenlétben. Ez az irányzat teljesen az ő uralma alatt áll, mert ily módon hiteti el a világgal mindazt, amit csak akar. Árnyékba helyezi azt a könyvet, amely megítéli őt és a követőit. A világ Üdvözítőjét egy közönséges embernek állítja be. [...]

Így szól Ésaías próféta: „Tudakozatok a halottidézőktől és a jövődömondóktól, akik sipognak és suttognak: hát nem Istenétől tudakozik-e a nép? Az élőkért a holtaktól kell-e tudakozni? A tanításra és bizonyoságtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnaluk.” (Ésa 8:19–20) – *A megváltás története*, 396–397. o.

Láttam, hogy... Sátán hatalma növekszik. Hűséges követői közül soknak hatalma lesz, hogy csodákat műveljenek, sőt, még tüzet is hoznak alá az égből az emberek szeme láttára... Utalást kaptam Mózes napjaira, és láttam azokat a jeleket és csodákat, melyeket Isten művelt általa a fáraó előtt, melyek legtöbbször az egyiptomi varázslók is utánózták. Éppen a szentek végső szabadulása előtt Isten hatalmasan munkálkodik népéért, és a modern kuruzslóknak is megengedi, hogy utánózzák a menny csodáit.

Ez az idő csakhamar eljön, és meg kell ragadnunk mindannyiunknak Jehova hatalmas karját, mert Sátánnak mindeme csodái és jelei népének félrevezetését és megsemmisítését célozzák meg. Irányítsuk a gondolatainkat Istenre, és ne vegyük át a gonoszok félelmét: azaz ne féljünk attól, amitől ők félnek, és ne tiszteljük azt, amit ők tisztelnek, hanem bátran szálljunk mindenkor síkra az igazságért. Ha a szemünk megnyílna, a rossz angyalok egész seregét láthatnánk körülöttünk settenkedni, hogy mindig újabb és újabb módot keressenek a megsemmisítésünkre. De ugyanekkor Isten angyalait is megpillanthatnánk, amint azon fáradoznak, hogy minket tőlük megoltalmazzanak; mert a Mindenható szeme éberén őrködik Izrael javán, és megóvja s megmenti az Úr népét, mely bizalmát bele veti. – *Tapasztalatok és látomások*, 59–60. o.

Január 22., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták, „Ókori és újabb kori varázslat” című fejezet.